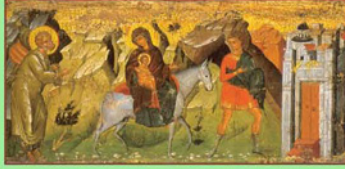

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

*«Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἰδῶλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατὰ Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν...»*

■ Ἡ αὐτο-κένωση ἐν Χριστῷ καὶ ἡ πρόκληση τοῦ ὄψεως

Τὸ Ὁρθόδοξο Φρόνημα καὶ τὸ φρόνημα τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ*

Ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη καὶ Ζωή, τὸ Ὁρθόδοξο δηλαδή **Φρόνημα** καὶ ἦθος, εἶναι τὸ Φρόνημα τοῦ ταπεινοῦ Ἰησοῦ, ὁ Ὅποιος Θεὸς ὢν «...ἐταπεινώσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπῆκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ...» (Φιλιπ. β' 8).

Τὸ Φρόνημα αὐτὸ καλεῖται νὰ πραγματώσει στὴν ζωὴ του ὁ Ὁρθόδοξος πιστὸς καὶ εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀντιληφθεῖ, ὅτι εἶναι ἀσυμβίβαστο μὲ τὸ **φρόνημα τοῦ Ἀποκρυφισμοῦ**.

Σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κομμάτι τοῦ σύμπαντος νοουμένου μονιστικά, ὅπως πιστεύει ὁ **Ἀποκρυφισμὸς** γενικότερα, ἀλλὰ εἶναι **δημιούργημα τῆς ἀγάπης τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ**.

Ὁ Δημιουργός, ὁ Ὅποιος δὲν ταυτίζεται μὲ τὰ δημιουργήματα, προνοεῖ γι' αὐτὰ καὶ δὲν ἀφήνει τὸν ἄνθρωπο ἔρμαιο στὰ χεῖρια τῆς ἀνύπαρκτης εἰμαρμένης.

Ἀπὸ τὴν ἐλεύθερη προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου, πὺν εἶναι τὸ κυριώτερο δῶρο μὲ τὸ ὁποῖο ἔχει προικισθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, ἐξαρτᾶται τὸ ἐὰν θὰ κάνει στὴ ζωὴ του τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ ὄχι. **Ὁ** ἄνθρωπος, ἐπειδὴ εἶναι ἐλεύθερος, εἶναι καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ κύριος τῆς ἱστορίας καὶ ὄχι τὸ ἀπρόσωπο ἀνατολικὸ «κισμέτ», τὸ ὁποῖο εἶναι τελείως ξένο ὄχι μόνο πρὸς τὸ **Ὁρθόδοξο Φρόνημα**, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν δυτικὸ πολιτισμὸ γενικότερα.

Τὸ Εὐσεβὲς **Φρόνημα** τῆς Ἐκκλησίας, ἔτσι ὅπως βιώνεται

καὶ αὐθεντικὰ ἐκφράζεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους, εἶναι **Φρόνημα Ἀσκητικὸ καὶ προϋποθέτει ἀγῶνα.**

Καλεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ φιλότιμο ἀγῶνα, προκειμένου νὰ ἐξέλθει ἀπὸ τὴν ἐγωκεντρικὴ, αὐτονομημένη, ἄλογο ζωὴ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ εἰσέλθει στὴν ἔλ-

λογο καὶ κατὰ φύσιν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας εἶναι πὺν δίνει πραγματικὴ χαρὰ στὸν ἄνθρωπο.

Ἀντίθετα ὁ **Ἀποκρυφισμὸς** μὲ τὶς θρησκευτικῆς τάξεως αὐθαίρετες δοξασίες του, λατρεύοντας τὴν κτίση καὶ ὄχι τὸν κτίσαντα καὶ ἀποδίδοντας στὴν κτίση φανταστικὲς ιδιότητες καὶ δυνάμεις, δικαιώνει, κολακεύει καὶ τροφοδοτεῖ τὰ πάθη καὶ τὶς κατώτερες ὀρμὲς στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν μεταβάλλει σὲ ἄβουλο καὶ ἀνεύθυνο ὄν.

* * *

Τὸ Φρόνημα τοῦ Χριστοῦ συνίσταται στὴν **αὐτοκένωση «ἐν ἐλευθερίᾳ».**

Ἡ κένωση τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνάγκης, ἀλλὰ ἐλευθέρως βουλήσεώς Του, προκειμένου νὰ ἀναζητήσῃ τὸν πεσμένο ἄνθρωπο. **Εἶναι** καρπὸς Ἀγάπης.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς **κενώσεως** ἦταν ἡ πρόσληψη τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἔνωσή του μὲ τὸν Θεὸ σὲ ἓνα Πρόσωπο, στὸ Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔτσι ἡ **κένωση** τοῦ Χριστοῦ ἐσήμαινε ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου· ὁ Θάνατος, ἡ Ἀνάσταση καὶ ἡ Ἀνάληψή Του ὀδήγησαν τὸν ἄνθρωπο στὴ νίκη κατὰ τοῦ θανάτου, στὴν ἀνάσταση, σὲ ζωὴ ἀφθαρσίας καὶ ἀθανασίας καὶ τὸν κατέστησε μέτοχο τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Ἡ κένωση πὺν συνεπάγεται τὸ **Ὁρθόδοξο Φρόνημα** ὀφείλει ἐπίσης νὰ μὴν εἶναι ἀποτέλεσμα ὅποιου ἐξαναγκασμοῦ, ἀλλὰ **καρπὸς ἐλευθέρως προαιρέσεως καὶ ἀγάπης.**

Εἶναι ἡ θεληματικὴ ἀπόρριψη τῆς **αὐτονομίας** τοῦ Ὁρθόδοξου πιστοῦ καὶ ἡ ἀπάντηση στὴν Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ δεχθεῖ μὲ ἄκρα ταπείνωση τὸ Μέγα Ἔλεος τοῦ Κυρίου.

Ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Κύριος τῆς ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ ἡ πηγὴ τῆς Ζωῆς, τοῦ Ἐλέους καὶ τῆς Ἀγάπης. **Ὁ** Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς μὲ τὸ **Ἀσκητικὸ Φρόνημα** ἐκδηλώνει τὸ **Φρόνημα τῆς Μετανοίας καὶ Ταπεινώσεως** ὄχι μόνο διανοητικά, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλη του τὴν ὑπαρξή.

Ἡ Ἀσκήση στὴν ζωὴ τοῦ Ὁρθοδόξου πιστοῦ ἀποτελεῖ τὴ συμμετοχὴ τοῦ σώματος στὴν ἀρετὴ τῆς ταπεινώσεως καὶ ἡ **ταπείνωση ἀποτελεῖ τὴ μόνη δυνατότητα συνεργίας τοῦ ἀνθρώπου στὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας του.** Αὐτὴ ἡ σωτηρία εἶναι ὀλοκληρωτικὰ Χάρη, δωρεὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπιθυμήσει αὐτὴ τὴν δωρεά, νὰ τὴν ἐκζητήσει, νὰ τὴν θεωρήσει ὡς τὸ μεγαλύτερο θησαυρὸ του καὶ νὰ προσκολλήσῃ τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν καρδιά του σ' Αὐτόν.

Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι θὰ ἀναθεωρήσει τὶς προτεραιότητες στὴν ζωὴ του, ὥστε νὰ ἀνταποκρίνονται στὴν ὀλοκληρωτικὴ στροφὴ του πρὸς τὴν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντηση στὴν Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀνθρώπου περιλαμβάνει τὴν **ἀποβολὴν τοῦ ἰδίου θελήματος** καὶ τὴν αὐτοπροαίρετη ταύτιση τοῦ θελήματος τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. **Αὐτὸ** συνεπάγεται καὶ τὴν τήρησιν τῶν Ἐντολῶν τοῦ Κυρίου.

Ἔτσι ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς δὲν προσδιορίζει ὁ ἴδιος τοὺς κανόνες τῆς ζωῆς του, ξεκομμένα ἀπὸ τὴν Κοινωνία Ἀγάπης μὲ τὸν Θεό.

Δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν **πρόκληση τοῦ ὄψεως**, νὰ γίνῃ Θεὸς μὲ αὐτόματες διαδικασίες, μὲ μεθοδεύσεις καὶ τεχνικὲς ποὺ ὁ ἴδιος καθορίζει, ἀκολουθώντας δηλαδὴ τὸ θέλημά του σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

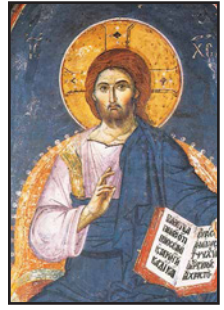
Γνωρίζει ὅτι ἓνα τέτοιο φρόνημα εἶναι ἀντίθετο μὲ τὴν ἴδια τὴν φύσιν του ποὺ εἶναι κοινωνία καὶ ἀγάπη, ἡ ὁποία δὲν μπορεῖ νὰ κομματιασθῇ. **Δὲν** περιλαμβάνει μόνο τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν ἑαυτό του ἢ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεό.

Ἔτσι, ὁ δρόμος τῆς **αὐτονομίας** γίνεται γιὰ τὸν ἄνθρωπο μιὰ «παρὰ φύσιν ὁδός».

Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ταυτίζεται μὲ τὸ **Φρόνημα τῆς Παρθένου Μαρίας**, ἡ ὁποία σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν **πρόκληση τοῦ**

ὄφραως διακήρυξε γιὰ λογαριασμὸ ὀλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος: «γένειτό μοι κατὰ τὸ ρῆμά Σου».

Ἦτσι ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τὴν ἐγκεντρικὴ στάση του καὶ ξαναβρίσκει τὴν σωστή του θέση καὶ σχέση μὲ τὸν Θεό, μὲ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ μὲ ὅλη τὴ δημιουργία καὶ βαδίζει τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς πὺ εἶναι ὁ δρόμος τῆς «καινῆς κτίσεως ἐν Χριστῶ».

Ὁ ἄνθρωπος ἐγκαταλείπει τὴν μοναξιά του, τὴν γυμνότητα, στὴν ὁποία τὸν ὀδήγησε ἡ αὐτονομία του καὶ ἐνδύεται τὸ ἐνδύμα τῆς ἀφθαρσίας, δηλαδὴ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἐν Χριστῶ ζωὴ.

Μὲ αὐτὸ γίνεται κατανοητό, ὅτι τὸ Ὁρθόδοξο Φρόνημα δὲν καλλιεργεῖται ἀπὸ τὸ κάθε ἄτομο ξεκομμένο ἀπὸ τὴν κοινωνία ἐν Χριστῶ, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πὺ εἶναι Σῶμα Χριστοῦ. **Σ'** αὐτὸ τὸ Σῶμα προσλαμβάνομεθα μὲ τὸ Ἄγιο Βάπτισμα καὶ γινόμεθα «εἷς ἐν Χριστῶ» καὶ συνεπῶς ἀλλήλων μέλη. **Δ**ὲν ὑπάρχει Ὁρθόδοξο Φρόνημα ἔξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κοινωνία.

Ἡ καλλιέργεια ἀτομικῆς εὐσέβειας χωρὶς ἀναφορὰ στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ στὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἀγνωστη στὸν Ὁρθόδοξο Χριστιανό.

Τοῦτο, γιὰ τὸ Ὁρθόδοξο Φρόνημα ταυτίζεται μὲ τὸ Φρόνημα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι ἀνθρώπινο ἐπίτευγμα, ἀλλὰ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, ἀποτέλεσμα μετοχῆς μας στὴν ζωὴ τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ.

Ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς πὺ μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ αὐξάνει στὴν πνευματικὴ ζωὴ, μὲ τὸν καιρὸ παύει νὰ αισθάνεται τὸν πνευματικὸ ἀγῶνα ὡς βᾶρος καὶ αισθάνεται χαρὰ μέσα σ' αὐτόν, ἢ ὁποία θεμελιώνεται στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἐν Χριστῶ ἐλπίδα.

Ἡ ἐλπίδα αὐτὴ εἶναι βεβαία καὶ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἄβυσσο, στὴν ὁποία ἔχει τυχὸν πέσει ὁ ἄνθρωπος.

Σὲ κάθε περίπτωση, κάτω ἀπὸ ὁποιοσδήποτε συνθήκες, γιὰ ὅποιον κραυγᾶσει μὲ ὅλη του τὴν ὑπαρξη πρὸς τὸν Θεό, ἐκζητώντας τὸ Ἐλεός Του, ὑπάρχει ἐλπίδα.

Ἡ ἄβυσσος τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη

ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄβυσσο ἔχει πέσει ὁ ἁμαρτωλὸς ἄνθρωπος.

* * *

Ἀντίθετα, ὅταν οἱ ἀποκρυφιστὲς μιλοῦν γιὰ Θεό, δὲν ἐννοοῦν τὸν Ἄκτιστο Προσωπικὸ Θεό, δημιουργὸ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐννοοῦν τὴν ἀπρόσωπη συμπανστικὴ ζωτικὴ ἐνέργεια, μιὰ ἐνέργεια χωρὶς ιδιότητες πέραν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, πὺ μπορεῖ νὰ εἶναι καλὴ ἢ κακὴ, ἀφοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἅπαν τῆς φυσικῆς ἐνέργειας, θεὸς δηλαδὴ χωρὶς ἀγάπη καὶ ἔλεος!

Ἦ ἐννοοῦν τὸν ἄνθρωπο, ὄχι τὸν κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκείνον πὺ ἔχει ἐνεργοποιήσει ὅλες τὶς ὑποτιθέμενες δυνάμεις θετικὲς ἢ ἀρνητικὲς, καὶ ἔχει ἐξελιχθεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ὑπερ-ανθρώπου.

Ὁ Ἀποκρυφισμὸς θεοποιεῖ τὴν κτίση καὶ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἀρνεῖται ὀλότελα τὸν Κτίστη. **Ἐξ** ἄλλου, προβάλλονται ἐπιτεύγματα ὡς ἀποτέλεσμα ἀπόκρυφων ἐσωτερικῶν δυνάμεων μέσα στὸν ἄνθρωπο. **Πρόκειται** δηλαδὴ, γιὰ αὐτοθέωση ἢ εἰδωλοποίηση τοῦ ἀνθρώπου.

Συμπερασματικά, ὑπογραμμίζουμε ὅτι ὁ **Ἀποκρυφισμὸς** προβάλλει μιὰ διαφορετικὴ ἀντίληψη περὶ ἀνθρώπου, ἀντίθετη ἀπὸ ἐκείνη στὴν ὁποία βασιζονται οἱ πνευματικὲς μας ἀξίες καὶ ὀλόκληρος ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς.

Γίνεται σαφές, ὅτι τὸ **φρόνημα τῆς Ἀστρολογίας** καὶ γενικώτερα τοῦ **Ἀποκρυφισμοῦ** συνιστᾷ πραγματικὴ ἀπειλὴ βασικῶν ἀξιῶν συνταγματικὰ κατοχυρωμένων, ὅπως εἶναι ἡ δημοκρατία, ἡ ἱερότητα τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας, ἡ ὑπευθυνότητα τοῦ πολίτου καὶ τὸ καθῆκον τῆς συμμετοχῆς σὲ ἔργα πολιτικῆς, κοινωνικῆς καὶ λοιπῆς προόδου. □

(*) Περιοδ. «Διάλογος», ἀριθμ. τεύχους 81/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2015, σελ. 2-7. Ἀπόσπασμα ἀπὸ ὁμιλία τοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου (†) στό Ε' Σεμινάριο Πίστεως, Αἴγινα, 21-27 Αὐγούστου 1993. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.